

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 8 sierpnia 1922 r.
sygn. akt III Rw 60/22**

Ustalenia faktyczne sądu powszechnego nie może być kwestionowane w postępowaniu rewizyjnym.

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem Prezesa Sądu Najwyższego Dworskiego,
a w obecności sędziów Sądu Najwyższego dr Bresiewicza i dr Dbałowskiego jako sędziów,
w sprawie Wojciecha Słowika, gospodarza w Uściu Solnym, powoda, zastąpionego przez adwokata dr. Romana Bogdaniego w Krakowie,
przeciw Pawłowi i Marii Tylińskim, gospodarzom w Uściu Solnym, pozwanym, zastąpionym przez adwokata dr. Andrzeja Weisłę w Bochni,
o zeznanie kontraktu kupna sprzedaży realności lwh 131 księgi gruntowej gminy katastralnej Uście Solne lub zapłatę kwoty 6.000 koron austriackich z.p.n.,
z powodu rewizji pozwanym od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie jako sądu odwoławczego z dnia 24 października 1921 r., sygn. akt Bc II 237/21, którym na odwołanie pozwanym częściowo zmieniono wyrok Sądu Okręgowego cywilnego w Krakowie z dnia 24 lutego 1921 r., sygn. akt Cg XIa 223/20,
na posiedzeniu niejawnym orzekł:

- 1) nie uwzględnia się rewizji,
- 2) rewidujący winni zapłacić stronie przeciwnej koszty przewodu rewizyjnego w kwocie 2.830 marek polskich w dniach czternastu, pod surowością przymusowego ściągnięcia.

Uzasadnienie

Zarzucone przyczyny rewizyjne z § 503 pkt. 3 i 4 k.p.c.¹ nie zachodzą.

Przyczyny rewizyjnej z § 503 pkt 3 k.p.c. rewizja upatruje się w tym, jakoby Sąd Apelacyjny niezgodnie z aktami ustalił, że między stronami była tylko mowa o tym, iż pozwani częściowej ceny sprzedaży natychmiast potrzebują, że jednak nie umówiono się, iż w razie nieuiszczenia natychmiastowego tej części kupna pozwani mogą odstąpić od umowy. Ustalenie to Sądu Apelacyjnego zgodne jest jednak z zeznaniami powołanych przez rewidujących świadka Franciszka Stefańskiego, przyczyna rewizyjna z § 503 pkt 3 k.p.c. nie została zatem wykazana.

¹ Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (Procedura cywilna), Dz.U.P. 1895 poz. 113.

Gdy ustalono, że zwłoka w zapłacie częściowej ceny kupna nie miała według umowy uzasadniać odstąpienia pozwanych od umowy, nie można zarzucić wyrokowi Sądu Apelacyjnego błędnego zastosowania ustawy.

Rewizję pozostawiono tedy bez skutku.

Orzeczenie o kosztach polega na przepisie § 41 i 50 k.p.c.

[Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (austr. k.p.c.): § 41, § 50, § 503 pkt 3 i 4.]